

folkningens udøvelse af selvbestemmelsesretten og som præjudicerende for fred og sikkerhed i området. Storbritannien opfordres til at efterleve kolonideklarationen og de relevante generalforsamlingsresolutioner samt i øvrigt øjeblikkeligt trække alle tropper tilbage, indstille alle undertrykkelsesaktioner mod områdets befolkning samt løslade alle politiske fanger.

For resolutionen stemte 70 (samtlige arabiske og kommunistiske lande samt en lang række andre afro-asiatiske og de fleste latinamerikanske lande), medens 16 stemte imod (vestlige, herunder samtlige nordiske lande, samt Israel og Sydafrika), medens 18 afstod (4 latinamerikanske, 5 asiatiske, herunder Indien, 4 afrikanske samt Frankrig og Irland).

Samtlige latinamerikanske lande samt Tyrkiet og Grækenland og et par af de mere moderate afrikanske lande tog i stemmeforklaringer afstand fra resolutionens operative paragraf 6, hvori Storbritanniens militære tilstedeværelse betegnes som en hindring for befolkningens opnåelse af selvbestemmelsesret og uafhængighed, idet de hævdede, at behandlingen af dette spørgsmål ikke hørte hjemme i 4. udvalg.

Generalforsamlingen vedtog den 12. december 1967 den af 4. udvalg vedtagne resolutionstekst (res. 2302) med 72 stemmer for og 18 imod, medens 19 lande afstod.

4. udvalgs beretning: A/6966.

Aden-spørgsmålet.

(Dagsordenens punkt 23).

4. udvalg behandlede den 29. november 1967 Aden-spørgsmålet. Debatten blev kortvarig som følge af Adens umiddelbart forestående selvstændighed. Storbritannien søgte at forklare de seneste års britiske politik i området, herunder årsagerne til føderalregeringens sammenbrud. Fra arabisk side blev der i relativt moderate indlæg givet udtryk for bitterhed over, at Storbritannien ikke allerede i 1963 havde samarbejdet med en udsendt FN-besøgsmission, idet megen blodsudgydelse dermed ville være undgået; de arabiske lande opfordrede videre ledere af den nationale frihedsfront (NLF) til at samarbejde med alle dele af befolkningen i den nye folkerepublik Sydyemen.

Debatten koncentrerede sig i øvrigt om øerne Kuria-Muria, som man fra arabisk side hævdede fortsat burde høre til denne stat, men som Storbritannien havde overladt til sultanatet Muscat. Baggrunden for denne overdragelse var ifølge den britiske FN-ambassadør, at øernes befolkning på 75 mennesker selv havde ytret ønske om at tilfalde Muscat, at øerne aldrig havde hørt til noget område, der indgår i Sydyemen, og at øerne, hvor der aldrig havde været nogen fast britisk administration, var fattige og derfor ville have været en byrde for et selvstændigt Sydyemen.

Selv om den britiske afgørelse blev udsat for megen kritik, idet det hævdedes, at overdragelsen var et brud på den nye republiks territoriale integritet, førte uoverensstemmelserne dog kun til, at 4. udvalg og — dagen efter — generalforsamlingen vedtog en consensus, hvori man hilste den nye republik velkommen, og understregede det synspunkt, at samtlige øer, der tidligere var administreret fra Aden, var en del af den nye stat. Storbritannien, USA og Israel tog forbehold over for denne vedtagelse.

Fiji-spørgsmålet.

(Dagsordenens punkt 69).

4. udvalg behandlede spørgsmålet vedrørende Fiji i tidsrummet 4.-16. december 1967 sammenfaldende med behandlingen af en række andre dagsordenspunkter. Fiji-spørgsmålet blev ikke gjort til genstand for nogen udførlig debat, ligesom der ikke fremkom nye synspunkter.

Storbritanniens repræsentant konstaterede, at Fiji var et særtilfælde i afkoloniseringsprocessen. Det var ikke manglende økonomiske eller befolkningsmæssige ressourcer, men eksistensen af to næsten lige store samfund på øen, nemlig de oprindelige indbyggere og den indvandrede indiske befolkningsgruppe, der skabte vanskelige problemer. Generalforsamlingens og koloniudvalgets resolutioner vedrørende Fiji havde hidtil ikke taget tilstrækkeligt hensyn til disses eksistens. Det var gennem vedtagelsen af en ny forfatning i 1965 skabt grundlag for en begyndende forståelse mellem de to befolkningsgrupper. Ved valget i 1966 havde det sejrende parti, Alliancepartiet, opnået